

Sygn. akt I DO 32/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J. B.** - prokurator Prokuratury Okręgowej w W., po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 czerwca 2019 roku wniosku SSN J. W. z dnia 4 czerwca 2019 roku w przedmiocie wyłączenia go ze składu orzekającego

- na podstawie art. 42 § 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze
(tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1767 ze zm.) -

postanowił:

**uwzględnić wniosek o wyłączenie SSN J. W. od orzekania
w sprawie o sygn. akt I DO 32/19.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 4 czerwca 2019 roku Sędzia Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej J. W. wniósł o wyłączenie go od orzekania w sprawie I DO 32/19 w sprawie J. B..

Jako okoliczność uzasadniającą wyłączenie, sędzia wskazał, iż był Zastępcą Dyrektora Departamentu do Spraw Przestępczości Gospodarczej Prokuratury Krajowej i z racji pełnionej funkcji nadzorował wszystkie postępowania dotyczące reprivatyzacji nieruchomości [...] prowadzone przez Prokuraturę Regionalną w [...] i w [...], w tym postępowanie RP I Ds. [...] Prokuratury Regionalnej w[...] na który powołuje się wnioskodawca w uzasadnieniu swojego wniosku w sprawie podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora

do odpowiedzialności karnej z 20 września 2017 roku. Sędzia podnosi, że w postępowaniach tych wydawał prokuratorom referentom sprawy wiążące polecenia, co do podjęcia umorzonych wcześniej postępowań lub wszczęcie postępowań w sprawach, w których wcześniej wydano postanowienie o odmowie ich wszczęcia. Argumentuje, że skoro wyraził już swoją ocenę nieprawidłowości postanowienia w inny sposób, nie powinien orzekać w tej sprawie, choć przyznaje równocześnie, że sytuacja ta nie jest tożsama z opisaną w art. 40 § 1 pkt 5 kpk.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Komentatorzy podkreślają, że wbrew literalnemu brzmieniu art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k. wydaje się, że celem ustawodawcy było także uniemożliwienie orzekania sędziemu, który był wcześniej oskarżycielem publicznym w danej sprawie. Przepis należy więc rozumieć jako odnoszący się do wszystkich sytuacji, gdy w postępowaniu brał udział prokurator, niezależnie od pełnionej przez niego roli procesowej, a więc nie tylko sytuacje w których prokurator bezpośrednio prowadził postępowanie (W. Jasiński, uwaga do art. 40 [w:] Kodeks postępowania karnego pod red. J. Skorupki, Warszawa 2018). Mimo, iż Sędzia nie brał udziału bezpośrednio w rozstrzygnięciu w niniejszej sprawie, kluczową dla wyłączenia kwestią staje się pytanie, czy sędzia ma już wyrobiony z góry pogląd na konkretną sprawę i czy mógłby mieć trudności z podjęciem innej decyzji (P. Czarnecki i A. Ważny [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. A. Sakowicza, Warszawa 2018, s. 169). W niniejszym wypadku Sędzia J. W. pełnił w postępowaniu rolę nadzorczą, tym niemniej brał w nim udział i wyraził swoją opinię w przedmiotowej sprawie. Natomiast celem przepisu art. 40 Kodeksu postępowania karnego było nie tylko odsunięcie od orzekania osoby związanej ze stronami postępowania, ale również wyeliminowanie sytuacji, w której będzie osoba o wyrobionym już wcześniej poglądzie na daną sprawę.

Wobec tego, iż w sprawie stwierdzono okoliczności opisane w art. 40 § 1 k.p.k. postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.